

KDYŽ SE MSTÍ SAMA ŠUMAVA

KRIMI ROMÁN IGNIS FATUUS SI VYPŮJČUJE LEGENDU
O ZTRACENÉ VĚDECKÉ VÝPRAVĚ I FOLKLORNÍ A HOROROVÉ
PRVKY Z DRACULOVY TRANSYLVÁNIE.

TEXT: PETRA KLABOUCHOVÁ, FOTO: AGÁTA NEZBEDOVÁ

Ignis fatuus znamená v latině neposedný oheň a je to výraz používaný ve středověku pro bludičky. Mysteriózní, možná až hororový příběh ze šumavských slatí s tímhle názvem se v mé hlavě začal rodit už dávno. Pocházím ze Šumavy a stejně tak po dlouhé generace i moje rodina. Jako malá holka jsem vyrůstala na zdejších legendách a pověstech, babičky a dědové mi vyprávěli na dobrou noc příběhy zdejšího kraje, o opuštěných usedlostech a dávných tragédiích. Možná to nebylo to pravé ořechové na uspání vnučat, ale strachy jsme z postelí nevylezli až do rána. Navíc jedna z mých babiček patří

k takzvaným rumunským Slovákům, lidem, kteří byli po válce proti své vůli posláni na Šumavu ke znovuosídlení domů po odsunutých Němcích. Narodila se v Transylvánii, kraji Drákuly, a přivezla si s sebou tamní rumunský folklor, který se pak na Šumavě spojil se zdejšími pověrami i hluboce vštípeným křesťanstvím, a zrodily se prazvláštní legendy, které nemají nikde jinde. Prarodiče se k Šumavě vždy chovali jako k živé bytosti. Děda dával stromům jména, vždycky poděkoval lesům za houby, pohladil hladinu říčky. A právě proto mě napadlo zpracovat v této knize řadu z těch dávných pověstí i nedávných zločinů s tím, že

za vše zlé, co jsme jí a sami sobě udělali, se tentokrát bude mstít sama Šumava. Chtěla jsem si také vyzkoušet, jestli se i dnes ještě umíme bát toho, co nahánělo strach našim předkům kdysi dávno. A uvěřit tomu, čemu oni tenkrát bezezbytku věřili. Bludičkám, dvoudušníkům, nekřehňátkům. Rozhodla jsem se půjčit si legendu o ztracené vědecké výpravě, kterou měli na konci sedmdesátých let údajně vyslat do zakázané oblasti k říčce Křemelná, aby zjistila, co je to za tajemná světla, která se zde pohraničnickům často objevují. Zda se nejedná třeba o nějakou provokaci ze Západu. A kolem se začnou dít věci...

Co právě čtu:

Karel Klostermann:

V srdci šumavských hvozdů

Klostermannovy knihy mi začínají být bližší s přibývajícím věkem. Obdivuji překrásnou češtinu, drsné příběhy obyčejných lidí na Šumavě. Každá z jeho povídek člověka zavede do srdce panenské přírody a zrovna, když vás vede po nejkrásnější lesní stezce, bum!, jako rána kladivem přijde zlom. Tragédie. Bolest. Zkrátka život. A o pár řádek dál už jste zase zpátky uprostřed lesního království, které člověku ukáže, jak moc zbytečné je všechno jeho pachtění.

Narine Abgarjan:

Žít dál

A zase příroda a člověčí osudy. Tuhle knihu chvílemi bolí číst, a pak zas hladí po duši. Poetický, křehký jazyk vypráví neskutečně kruté příběhy lidí z vesniček v oblasti Náhorního Karabachu, válku a utrpení, ale zároveň s nesmírnou láskou popisuje tento kraj i obyčejné lidské dny. Je to čtení, které mi dává sílu v těžkých chvílích. Protože hlavní postavy přes všechny tragédie vždycky najdou cestu, jak žít dál.

Jaroslav Foglar:

Hoši od Bobří řeky

Foglarovky mi mamka vozila z Prahy v dobách, kdy se na všechno stály fronty a na Šumavě je prostě neměli. Dávaly křídla fantazie té malé holce z paneláku uprostřed oplocených lesů a ráda jsem u nich usínala. Pak jsme si na hochy od Bobří řeky hrávali s bráškou a bratranci, já je vedla, oni plnili moje bobříky, a bylo úplně jedno, že jsme u Vltavy nebo ve volarských lesích. Ráda se k téhle knížce vracím, baví mě stejně teď jako tenkrát.